

[Therkil Kristensen.]

fører. Det var grunden til, at jeg for mit vedkommende, da venstre og det konservative folkeparti i fjor ville fremsætte et forslag om en skattelettelse, sagde, at jeg mente, man burde ledsage det med et forslag om besparelser i omtrent samme omfang — ikke helt, fordi man kan regne med, at noget af en skattelettelse vil komme tilbage til staten som forbrugsafgifter, og en anden del vil blive til opsparing, men man må, navnlig hvis efterspørgslen er stor, alligevel som hovedregel foreslå besparelser på et beløb, der ikke er så forfærdelig meget mindre end de skattelettelser, man kræver.

Jeg er glad for at se, at man nu har taget nogle af de ting op, som jeg dengang nævnte. Jeg tænker her særlig på boligområdet, hvor jeg synes det vil være rigtigt at foretage en gradvis afvikling både af m²-tilskuddet og af huslejetilskuddet samtidig med, at man også er i færd med at afvikle statens udlånsvirksomhed.

Der er et par andre ting, jeg gerne vil nævne, og jeg tror, der er grund til at nævne dem også af den grund, at vort samfund jo i de kommende år vil stå over for meget store investeringsopgaver. Jeg har allerede talt om markedsplanerne; det drejer sig her særlig om investeringer i erhvervslivet. Men der forestår også store offentlige investeringer. Nu ser det ud til, at Hanstholm havn skal udbygges, det ser ud til, at vi skal have en Store-Bæltsbro og én, måske to Øresundsbroer, og Københavns nærtrafik skal udbygges formentlig for mange hundrede millioner kroner. Der vil formentlig i de fleste tilfælde være enighed om nødvendigheden af disse ting, og nu ved jeg nok, at mange af disse investeringer formentlig vil kunne afkaste et rimeligt samfundsmæssigt udbytte, når de engang er der, men de skal jo bygges først, og det vil som regel være betænkeligt at låne til dem i udlandet.

Hertil kommer, at fællesopgaverne i vort samfund er store og for en del voksende. Det gælder uddannelsen og den videnskabelige forskning, det gælder sygehusene, det gælder vejene, og det gælder forsvaret. Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes, det er beskæmmende, at vi i dette land med det store og stærkt stigende forbrug og med et under optræk værende kapløb

om forslag om skattelettelse har svært ved at blive enige om et forsvar, som er nogenlunde forsvarligt over for vore allierede og over for de unge mænd her i landet, som i givet fald skal sætte deres liv på spil.

Når det på denne måde ligger sådan, at der er store og til dels voksende fællesopgaver, som må løses, er det ikke så let at gennemføre effektive besparelser, som det er at tale om dem, og derfor tror jeg, at hvis man skal gøre noget for, at skatte- og udgiftsbudgettet ikke skal blive for stort i forhold til nationalindkomsten, bliver man nødt til at tage alvorligt fat på nogle af de områder, hvor samfundet nu løser opgaver, som de enkelte godt selv kunne løse, og som de burde løse. Der er jo i et samfund med stigende indkomstniveau, normal god beskæftigelse, højere lønniveau o. s. v. stadig flere, som godt kunne løse de fleste af deres personlige opgaver selv. I stedet for har vi været inde i en udvikling, hvor samfundet på flere områder i stigende grad har løst de enkeltes opgaver, ikke blot for de dårligst stillede — det er klart, at dem skal vi vise solidaritet med — men også for andre, som ikke trænger til det.

Jeg har allerede nævnt boligområdet som et af disse punkter. Må jeg gøre et par bemærkninger om sygeforsikringen. Jeg skal selvfølgelig ikke komme nærmere ind på det lovforslag, som nu er fremsat; det kommer jo til selvstændig behandling i tinget. Jeg vil blot understrege, at her har altså regeringen foreslået en nyordning, der betyder større udgifter for stat og kommuner, og som betyder, at man i større omfang end før lader samfundet overtage ansvaret for de enkelte borgere, også for borgere i de indkomstklasser, der hidtil har måttet klare det selv, og som godt kan klare det selv. Det rigtige ville i virkeligheden være, at man gik den anden vej og udvidede kredsen af dem, der selv skulle bære hovedparten af ansvaret for deres sygeforsikring, sådan at det mere blev en virkelig forsikringsmæssig ordning.

Må jeg også nævne folkepensionen. Den højtærede finansminister spurgte, om ikke venstre havde medvirket dertil. Det har venstre med et par undtagelser. Jeg beklager meget, at man gennemførte denne ordning, hvorved man også lod staten tage et medansvar for alderdomsforsørgelse for en hel del